

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 99. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593096176/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

leende havde betvunget det. Fra Oberlahnstein toge vi Vogne, kjørte igennem et blidt, romantisk Bjerglandskab, hvis Skove og Marker duftede efter Tordenregnen og glimrede i Millioner Diamantdråber, gjækkende Henvisninger til uendelig Rigdom. Efter en Middag, hvis Yppighed blev holdt indenfor de rette Grændser af Hensyn til, at Hovederne skulde være klare, gik vi til Spillesalen, og det var, som om vi betraadte en Helligdom. Spillet var ikke begyndt, i Salen befandt sig kun et Par Croupiers, der modtogte os med yderste Höflighed og talte Fransk i dæmpet Tone. Vore egne Skridt vare dæmpede paa de bløde Tæpper, og vore Stemmer rettede sig derefter. En demonisk-høtidsfuld Forventning laa i Atmosphæren, især vistnok for mig; thi underveis havde den Tanke flere Gange nærmet sig mig, at jeg dog kun havde forsaget at berøre *Kørt*, men Rouletten var ikke *Kørt*. Jeg vidste, det var ikke rigtigt, og jeg var attraaende angst som maaskee en ung Pige, der begiver sig til et første, ensomt Stævne. Jeg blev afholdt fra at gjøre det første Skridt ganske simpelt derved, at de Andre idet de toge Plads, syntes at forudsætte, at jeg ikke vilde være med – thi jeg havde allerede faaet Navn for at have den Mangel at være »dydig». Forfængelighed eller Stolthed forhindrede mig fra at sige: Nei, jeg vil dog! Men medens jeg stod og saae til, var jeg længe tilmode som en Skoledreng i Skammekrogen eller som en Fange, der seer et Stykke blaa Himmel, eller som hin Notar i »Paris's Mysterier», der bliver saa raffineret straffet. Det grønne Bord forvandlede sig til en Flod, der strømmede med Guld; under eller over dens Vande sad i Skjul Lureley eller Venus selv, i alt Fald en deilig, fristende Kvindeskikkelse, og hun gav Held eller Uheld som Tegn paa kommende Gunst eller paa Mishag med den, der ikke var dristig troende, hensynsløst vovende nok. Roulettens Raslen i de dybe Pauser forenede sig med Blodets Hamren i mine Tindinger til en Torden. Min Lidelse og Selvovervindelse syntes mig saa stor, at en skjult Magt burde mærke sig den og beslutte at sende mig Erstatning. Men efterhaanden blev selve denne Tilstand forvandlet til en Slags Nydelse; min Phantasi fik Magt til at behandle Billederne og lede dem, og med Et mærkede jeg, at Feberen var overstaaet. Netop da sagde en af vort Selskab til mig med Forundring: »Saa De spiller virkelig ikke?»

Paa denne Tid blev Spillesalen Vidne til en interessant Scene. Et ungt, smukt Menneske, sund, livlig og frank, som Ungdommen skal

see ud, kom rask ind fulgt af en noget ældre Mand. Senere, da vi kom i Selskab med ham, erfarede vi, at han var Søn af en belgisk Banquier ved Navn *de Potter*, og at han reiste med sin Hovmester. Han fremtog en Rulle Napoleond'ors og lod den trille henad den Del af Bordet, der var inddelt i Carreer med Tal og Farver: »Skal den blive liggende?» spurgte en Croupier, da Rullen lagde sig til Ro over Tallet 3. Det unge Menneske nikkede fornøiet, som om hans Rulle lig en afrette Hund var ifærd med at gøre et Kunststykke. Rouletten snurrede og raslede – 3 kom ud, Rullen blev aabnet og talt, og Banken udbetalte det 30-dobbelte Beløb. *Encore!* sagde den unge Mand, rullede sine Napoleond'ors sammen og lod dem trille; de faldt paa Tallet 17, og – 17 kom. Endnu engang, for alle skønne Piger paa Jorden! raabte det unge Menneske, som om han var ene i Salen, Tutten rullede igen og faldt atter paa Nr. 3. Denne gang spillede Ingen med, Alle sad i aandeløs Forventning; der var Noget i Situationen, som vakte Tro paa, at det Urimelige, Utrolige maaskee dog vilde skee, og – det skete: 3 kom og blev hilst med et almindeligt Udraab.

»Nu er det nok!» raabte det unge Menneske, idet han lod sin Ledsager hjælpe til med at bære Guldet, »jeg har lovet kun at gjøre tre Kast!»

»Han vil bringe det vidt,« sagde en aldrende, fintklædt Herre.

Da den unge *de Potter* var gaaet, troede jeg ikke længer, at Skjæbnen var i Gjæld til mig for noget Miskjendt eller Upaaskjonnet i mig. Det syntes mig, at jeg stod langt tilbage for ham, at saadan som han maatte det unge Menneske see ud, der skulde være Skjæbnens Yndling – uden at jeg kunde give anden Grund derfor end den Kjendsgerning, at han i nogle Minutter var bleven begunstiget af Tilfældet.

Jeg gik ud af Salen, nedad Promenaden og til Lahnbroen. Der stod jeg længe og lyttede til den sagte Ruslen af de hurtige, friske Flodbølger og søgte Noget at støtte mig til, men opnaaede intet Andet, end at mine Tanker fulgte det liende Vand og tabte sig i det Ubestemte. Overhovedet, i en skøn Natur, med fornøiet Selskab, legemlig Sundhed og verdsligt Velbefindende, hengiver en menneskelig Sjæl sig ikke til »Griller».

Vi gjorde en behagelig Bjergreise, underkastede os Strabadser, fordi de gave Appetit og gode Humeur, og kom i Efteraaret tilbage til Hovedstaden med fornyet Lyst til selskabeligt, fornemt og kunstiet Liv. Naar det for mit Vedkommende snart tog en brat Ende, var det